

Radka Třeštíková

bábovky

motto

román

bábovky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Radka Třeštíková

bábovky – e-kniha

Copyright © albatrosmedia, 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Radka Třeštíková

bábovky

Praha 2016

Mámě

© Radka Třeštíková, 2016

Cover © Radka Folprechtová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-267-0604-5

ISBN e-knihy 978-80-267-0636-6

Rebeka

Rebeka

Otevřu dokořán okno v malém obývacím pokoji, čímž opticky celou místnost o něco zvětším a především tady trochu vyvětrám, rychle, protože venku je pod nulou, konec ledna, nejvyšší čas na první porušená předsevzetí. Na jeden zakázaný telefonát. Na jednu zakázanou lásku. Nebo aspoň na jednu cigaretu, jenže cigareta je to poslední, na co mám teď chuť, přestože parapet po prosněžené noci připomíná nadýchanou pěnu na cappuccinu a u kávy já kouřím vždycky. Zkouším do té pěny namalovat srdíčko, protože to se tak v kavárnách dělá, ale sníh je zmrzlý, takže namísto srdce je jen divný trojúhelník, co se vysmívá všem kýčům a mně nejvíc. Smážnu ho dlaní, jako když lžičkou zamíchám kafe, které jsem před chvílí vylila do dřezu, už ani to kafe mi nechutná a ty dlaně mě zebou. Rychle si je dám před ústa a pomalu do nich dýchnu, cítím, jak se po zmrzlých ulicích osudu znovu rozlévá příjemné teplo, až pak si všimnu, že na mě z protější střechy zírá vrána. Nevím proč, ale z vran je mi vždycky smutno, přitom to ani není vrána, je to havran, říkal Martin.

Zavřu okno a otočím se zpátky do pokoje, kterému sice říkám obývací, ale spíš jen proto, abych nějak ospravedlnila v podstatě neospravedlnitelnou kupní cenu, za kterou jsem si – nevím proč – pořídila malou ložnici s ještě menší kuchyní. Hned vedle kredence jsem si nechala udělat malou knihovnu na míru, truhlář se trochu divil a pořád se mě ptal, jestli do těch poliček hodlám dávat hrníčky, skleničky a tydlecty serepetičky, abych jako správně vyměřil hloubku, rozumíme si? Nerozumíme, já tam chci dávat knihy! A pak ten chlapík, co přivezl televizi, prej, kam s tím madam? No přece sem, hned vedle lednice. Když ve svém improvizovaném obýváku natáhnu nohy, dotknu se palcem komody v chodbě, a když natáhnu ruku, v klidu zapnu troubu, ale já žádnou troubu nemám. Nevařím a na Bun Bo Nam Bo v krabičce jídelnu nepotřebuju, proto mám místo stolu zásobu dřevěných hůlek a dvoumístnou pohovku, na kterou se teď posadím, mám totiž dojem, že bych se měla aspoň pokusit o jakési vnější pohodlí, když uvnitř mě se všechno svírá a tlačí, jak malíčky v nových lodičkách.

To je kůže, to prý povolí.

Jen aby.

Proč jsem si je vlastně koupila? Proč věřím prodavačce, která má permanentní make-up a místo obuv říká botičky? Proč si v životě tak často sama ubližuju? Opakuju stejné chyby a pak se upřímně divím, že to znovu bolí úplně stejně, ale neumím z toho kolotoče vystoupit, jednoduše proto, že ještě nechci. Připlácím si za další jízdu a potom zvracím. Ozve se spláchnutí,

ale v něm žádná symbolika není, spíš náznak toho, že se věci změní. Vrátím se na pohovku a za záda si dám poštář. Obojí – rozkládací pohovku Vilasund i polštáře Bufflig – jsme s Martinem vybírali v IKEA, už to bude rok, už tři, co jsme spolu. To s tím zdánlivě vůbec nesouvisí, a přitom to s tím souvisí strašně. S tou bolestí. S tím zmatkem. Se vším.

Platit chce on. Prý se na té pohovce stejně budeme válet spolu, ale já ho u pokladny odstrčím stranou. Na svojí pohovce se budu válet, s kým budu chtít. Martin se zatváří a já se taky zatvářím, a pak to necháme být, protože prodavač nás nervózně sleduje – tak co bude? – a Martinovi zavolá Karolína. To já vždycky poznám, když volá ona, protože Martin znervózní.

„Ahoj, Káji.“

Káji? Nemůže jí říkat Karolíno aspoň teď, když stojím těsně vedle něj? Teď, když naše paže odděluje jen trocha vaty v bundě? Teď, když se to vůbec nehodí?

Sleduju, jak si pravou rukou odhrne světlé vlasy dozadu z čela a chvíli ji tam podrží ve zvláštní nerozhodnosti, co udělat teď anebo co říct, jakou lež, aby to aspoň zčásti byla pravda, protože není nutné lhát víc, než nutné je.

„Já jsem teď v IKEA,“ řekne nakonec tak prostě a suše a přitom na mě mrkne. No jasně, jedeme v tom spolu. Jsme přece dva. Dva na lásku, co mi akorát ubližuje, ale on se tím zjevně baví. Dělán, že neslyším, jak s Karolínou mluví, tak nepřirozeně mile, až je to

podezřelé, teda mně by to podezřelé bylo, kdybych byla Martinova manželka, ale Karolíně to zjevně podezřelé není. Chce, aby Martin koupil vonné svíčky a úložné boxy do skříní a pod postel. Martin Karolíně všechno poslušně odkýve a nakonec prohlásí, že se uvidí doma. Mobil strčí do kapsy a tváří se, jako že nic. Já se tvářím jako že něco, jako že moc!

„Co je zase?“ diví se Martin a malinko rozhodí rukama, čímž ten svůj upřímný údiv ještě umocní. Nic nepředstírá, nic nehraje, on se tomu diví vážně úplně vážně.

„Nic.“ Sevru rty.

Vezme mě kolem ramen a něžně políbí někam do vlasů. „Promiň, musíme se ještě vrátit.“

Jistěže musíme. Musíš koupit těch pár serepetiček, ať máš čím omluvit svoji nevěru. Pár minut a pár stovek navíc za žhavý sex na studené kuchyňské lince, protože tu pohovku sice dostrkáme nahoru, ale tolik času, abychom ji rozbalili a složili, tolik už na mě nemáš. Lhostejně pokrčím rameny, ale cestou k autu s ním nemluvíme. Tak nějak na protest, a proti čemu vlastně? Vždyť Martin je ženatý pořád, ne jen tehdy, když mu Karolína zrovna zavolá a nabourá se do našeho mileneckého domečku postaveného z párátek v restauraci při tajných večeřích. V tichosti naložíme pohovku do multivanu, který si Martin půjčil v práci, a pak se pořád ještě beze slov poslušně vracíme pro svíčky s vůní vanilky (Karolína je zbožňuje) a úložné boxy v bílé barvě, protože černou Karolína v domě nesnáší. Jsem neustále tři kroky za Martinem, mám totiž pocit, že jeho přítomnost po mém boku by teď

ze mě udělala ještě větší mrchu, on se u vchodu otočí a navrhne, že tedy půjde napřed.

Jdi někam.

O chvíli později hledám na hromádce boxů tu správnou velikost v té správné barvě a myslím přitom na to, že bych měla v ložnici klidně vymalováno i načerno, jen kdyby ten chlap, co v ní spí, mi byl věrný, ale tohle je tenký led a na něm já nechci bruslit, já jsem ten důvod, proč pod jejich manželstvím ta zmrzlá voda praská, a tak tam prostě stojím, vybírám ty boxy a nejradši bych s tím švihla a utekla pryč, někam strašně daleko od Martina, od Karolíny, od svých výčitek a špatného svědomí zabaleného do lesklého papíru z tajností a převázaného mašlí zakázané touhy, ale když se ohlédnu, tak Martina uvidím a ten jeden pohled stačí k tomu, aby mi v té citové propasti bylo najednou zas trochu hezky. Martin se na mě usměje, mávne tou svíčkou na znamení, že už ji našel, a přinese mi kytku, co na tom, že je umělá.

„Díky.“

Martin se nakloní k mému uchu a zašeptá: „Mám na tebe chuť.“

Žádné miluju tě nebo aspoň mám tě rád, stal se ze mě obyčejný párek v rohlíku dole v přízemí za deset korun. Martin si dá rovnou dva, já žádný, protože mě chuť na všechno přešla už u papírových krabic, ale tu fialovou gladiolu, co mi dal, tu si chci nechat, snad že se mi bude hodit k prostírání, snad právě proto, jenže ji nakonec zapomenu v té tašce se svíčkama, tak nic, tak třeba příště.

V autě zapnu rádio a dívám se z okýnka na mladý

pár, co právě odjíždí z parkoviště domů, než nasedli, tak se letmo políbili, ale možná že ve skutečnosti to žádný pár není a není žádné jejich společné doma, možná je to taky jen milenka a nevěrný manžel, co jí za chvíli v bytě smontuje noční stolky, oba dva, i když by vlastně stačil jen jeden.

Martin mi položí pravou ruku na stehno a stiskne, asi abych se už nezlobila, a málem kvůli té nepozornosti srazí nějakou babku na přechodu. „Karolína do IKEA chodit nemůže, to přece chápeš,“ řekne, když prudce zabrzdí.

Chápu. Chápu, že ji to dětské oddělení vždycky strašně rozhodí. Všechny ty postýlky, peřinky, židličky, ručníčky, hrnečky, hračky jak pro blbečky a laciné pokusy o roztomilé plyšové něco, co ve mně spíš vzbuzuje odpor anebo ani to ne, je mi to jedno, ale ona už má jasnou představu toho, jak by měl dětský pokojík vypadat, už má dokonce vybraný i nábytek, samozřejmě, že ne v IKEA. Samozřejmě, když IKEA je vyhrazená pro milenky. Moje dítě dostane pyramidu z dřevěných kroužků Mula za 149 Kč a basta. Natáhnu se, abych zesílila rádio, protože Martin mi to všechno znovu vysvětluje a já tohle poslouchat nechci, já přece dávno vím, že Karolína by hrozně chtěla děti a že Martin děti v podstatě nesnáší, a vlastně je to jedno, protože je spolu zjevně mít nemůžou, i když se o to snaží už bůhvíjak dlouho. Při slově snaží si je pokaždé představím v nějaké konkrétní sexuální pozici, tedy pokaždé si je představím v pozici na misionáře, protože to je jediná pozice, kterou Martinovi dokážu odpustit, tma, ticho, dvě minuty, šup sem, šup

tam, ale i tak je mi z té představy pokaždé špatně. Jak by asi bylo Karolíně, kdyby se dověděla o pozicích, ve kterých se já tak často ocitám s Martinem? Kdyby slyšela, jak hlasitě křičím? Stáhnou okýnko a zhluboka dýchám, mám pocit, že budu zvracet.

Martin se na mě otočí. „Jsi zelená jak přehoz Indira.“

Idiot.

Ptá se, jestli jsem v pořádku, jestli mi nemá někde zastavit. Pak se podívá na hodinky, tak ne, zastavit mi nemůže, už tak přijde domů hrozně pozdě, aspoň mě tedy požádá, ať mu nezbleju interiér, a s podivným zachechtáním – jako by si na to zrovna teď vzpomněl – mi mírníks týrníks oznámí, že kdyby Karolína jednou přeci jen měla dítě a byla by to holčička, tak by se jmenovala Rebeka. To jméno si Karolína prostě zamilovala.

„Cože?“

„Sranda, vid’?“

„Sranda?“

Stáhnou okýnko ještě o něco níž, hlavu už mám úplně venku, to přece není možné, aby se to dítě jmenovalo jako já, jenže Karolína o mojí existenci vůbec nic netuší, tak jak jí to má Martin vysvětlit, že Rebece prostě ne. Rebeka, to je tajné číslo v mobilu uložené pod jménem kolegy z práce, to jsou pravidelné pátky večer po tenise a sobotní dopoledne místo bazénu, to je znamínko pod levým nadrem a vagina, co voní a chutná jako bábovka, aspoň Martin to vždycky říká, Rebeka, to je ovocný fresh po sexu, protože máma Rebece koupila k Vánocům odšťavňovač, Rebeka není

jméno pro dítě, ne pro Martinovo, jenže co má Martin dělat? Nic, a proto nic nedělá, jen se tomu směje a já si přitom znovu uvědomím, že mu pořád chybí ta pětka vpravo nahoře, to je dost hrůza, ale jemu je to celkem jedno, anebo ne, jedno mu to není, ale jeho strach ze zubařů je tak velký, že se o tom ani nesmíme bavit. Vlastně nevím, co mi vadí víc, jestli to, že nemá zub, anebo to, že je posera.

„Nemůžeš jí to jméno nějak vymluvit?“ zeptám se, když se se mnou Martin doma loučí. Rychlý polibek na tvář, jak tetě k narozeninám, přitom ještě před chvílí byl ve mně, a když se udělal, zahuhlal, že mě miluje. Vím, že se to nepočítá!

„Můžu to zkusit, ale Karolína už je rozhodnutá, už to jméno vyšila na zavínovačku.“

„Ona se zbláznila?“

„Trochu. Nechci ji teď moc dráždit, minule jsem ji přistihnul s polštářem pod tričkem.“

„To je šílený.“

„To je. A teď si představ, že zničehonic přijdu do kuchyně, kde Karolína zrovna krájí nějakou zeleninu k obědu, a řeknu, hele, Karolíno, Rebeka je moje milenka, tak se naše dcera prostě jmenovat nemůže, vyber jiné jméno, předělej tu výšivku a schovej ten nůž, buď tak hodná.“

Mám chuť si od Karolíny ten nůž půjčit a píchnout s ním Martina přímo do srdce, jen abych zjistila, jestli nějaké má, jestli ho nedrží při životě jen cynis-

mus a pitomé vtipy, anebo mu aspoň zavolat, jenže o víkendu jsou telefonáty zakázané, to je pravidlo vztahu se ženatým mužem, jedno z mnoha. Nervózně v prstech obracím růžovou krabičku a přemýšlím, jestli nemám počkat, až tady bude Martin se mnou, vydržím to do pátku? A týká se tahle záležitost nás obou, anebo si s tím vším musím poradit sama, když spolu v podstatě nechodíme, když spolu nikdy chodit nebudem? Nemůžem, nejde to, karty už jsou rozdané, to že teď s nima znovu míchám, to se prostě nedělá. Odložím krabičku na miniaturní konferenční stolek a jdu si uvařit čaj. Černý, protože jiný doma nemám, ale udělám si ho slabý, tím snad nikomu neublížím. Naliju vodu do rychlovarné konvice, zapnu ji a přitom mě napadne, že někomu ublížím určitě, ozve se cvak cvak a vypadnou pojistky.

Kurva.

Chvíli se rozhlížím kolem sebe a potom projdu celý byt – to netrvá dlouho – hledám dvířka s namalovaným bleskem, ale žádná tady nejsou, tak kde jsou? Kdo viděl dívku něžnou jít ráno k náměstí, šla vrátit výhru, zamknout bránu ke štěstí, pořád ještě si zpívám, když v pyžamu vylezu ven na chodbu a vzápětí se zas vrátím do bytu. Uvažuji nad tím, že Martinovi přece jenom zavolám, sice vysloveně nehoří – když hoří, volat můžu – ale urgentní situace teď nepochybně nastala, to přece musí i Karolína chápat, že je oheň na střeše. Zamyšleně se dívám na mobil a poslouchám tupé rány, co se ozývají seshora, v tom nerozhodném tichu zní jako tlukot mého srdce, ale ve skutečnosti jsou to rány míčem do podlahy. Budou se ozývat celou

neděli, bez ohledu na to, kolikrát půjdu zabouchat na sousedovy dveře, aby ten jeho ribjonok už konečně přestal. Pažálusta! A teď navíc ty pojistky k tomu, to mě všechno tak sere.

„Ticho!“ zakřičím do místa na stropě, kde už je znatelná díra od smetáku s dlouhou násadou, jako by vůbec mělo smysl tam nahoru pořád mlátit, stejně mě nikdo neslyší a ticho rozhodně nebude, ale když nic jiného, tak se mi uleví, ještě ten výkřik třikrát zopakuju a pak toho nechám, protože na mě zabouchá souseď zleva.

Ty mi dej taky pokoj, prosím tě.

Odložím mobil, rychle se převleču a vyběhnu schody o patro výš. Dveře mi otevře atěď toho ribjonka.

„Dobryj děň.“

„Dobryj. Elektryna něfunkčna,“ oznámím mu rovnou a doufám, že to správně pochopí jako žádost o pomoc.

„Što?“ zeptá se on, takže zjevně nepochopil nic. Ukážu prstem dolů, směrem ke svému bytu, a znovu mu oznámím, že mi nefunguje elektřina, netuším totiž, jak se řeknou rusky pojistky, natož vyhozené, řeknu mu to teda aspoň česky se silným ruským přízvukem a celá se u toho zatřesu, jako po ráně elektrickým proudem, atěď se otočí a zavolá Mášo! To bude asi jeho manželka, pomyslím si a oba na ni čekáme, ale místo ní přiletí nakonec jen basketbalový míč. Rus se usměje – zjevně mu to udělalo radost – obratně ho zachytí a začne s ním driblovat o podlahu, je normální? Kašlu na pojistky, ukazuju na ten míč a důrazně vrtím hlavou, buch buch, něť,

nět, to musí pochopit i debil, že se to rozléhá po celém baráku.

„Što?“ zeptá se atěc znovu a dívá se přitom na mě tak, jako bych z nás dvou byla větší blázen právě já, pak se ozve z bytu příšerný dětský výkřik, mám pocit, že si ten ribjonok musel zlámat snad všechny kosti v těle, ale atěc je v klidu, aniž by ustal v driblování, odchází to někam dozadu řešit a na mě zapomene. Poraženě se tedy vrátím domů, hledím do své malé předsíně a přemýšlím, jestli se sem vůbec vejde ta hromada dětských věcí, kterou mají nahore – odrážedlo, kočárek, boby, nočník, sněhule, oteplovačky, autíčka, vlaky, všechny ty saky a paky, a pak na to přijdu, nevejde, a taky přijdu na to, že pojistky jsou ukryté v jedné části vestavěné skříně, no hurá.

Uvařím si čaj, sednu si zpátky na pohovku a letmo zkontroluju hodiny na zdi, které přivrtal Martin, ale vrtačku jsem musela sehnat já, přece ji nebude odnášet z domova, to by prej Karolíně těžko vysvětlil, tomu musím rozumět a já tomu v podstatě rozumím, akorát nevím, proč je nepověsil o něco výš a o kousek víc vpravo. Neměla jsem ho poslechnout, když říkal, že takhle je to dobrý, měla jsem si to udělat po svém a byly by přesně uprostřed. Vteřinová ručička se posune o kousek výš, je opravdu možné, že takhle dlouho dnes trvá jedna jediná minuta? Že najednou tikají ty hodiny tak strašně pomalu? Že se čas někdy tak příšerně vleče a potom tak hrozně letí, když jsem s ním?

„Musíš domů,“ pobízím ho, a dokonce ho přitom odstrčím z pohovky. Už je rozbalená i složená, v ložnici stojí nová šatní skříň, na zemi leží nový běhoun, v kredenci je vyskládané nové nádobí, na oknech visí nové závěsy a na stropě nový lustr. Ostatní zůstalo samozřejmě při starém.

„Mazej!“

Jako bych snad byla nějaký strážce jeho včasné docházky. Jako by mi snad záleželo na tom, aby mu nevychladl teplý řízek z tofu. Aby se Karolína nezlobila. Aby neprošvihnul její pravidelnou ovulaci nebo tak něco, ale v ovulaci prý problém není, to říkal doktor.

„Já bych si ještě docela zaplavala,“ řekne Martin a znovu mi stáhne kalhotky, které jsem si před chvílí oblékla.

„Nech toho, namoč si plavky a jdi,“ řeknu já a on opravdu jde. Slyším, jak do umyvadla teče z kohoutku voda, a potom šramot v předsíni.

„Tak zase v pátek, jablíčko.“

Ani se neptá, prostě mi to oznamuje a já se těším, až ho příště zas uvidím, až mu po sexu odšťavním další ovoce a on řekne, tak zase v sobotu, hruštičko, nebo co já vím, co zrovna za ovoce bude v akci, protože kupovat ho za plnou cenu, to se do odšťavňovače nevyplatí, když se toho nejmíň polovina pak vyhodí do koše. Ale je to zdravé a máma má radost, že ho používám, všechny ostatní dárky jsem buď vyměnila, nebo strčila někam dozadu pod postel. Soupravu

z ovčí vlny, masážní strojek, indukční plotýnku, čínskou lampu, přenosný přímotop, protože jsem ještě nepřišla na lepší místo, kam ho přenést, a sadu zapékacích misek, protože neumím zapékat a ani vařit jako Karolína, a tak připravuju Martinovi aspoň tu čerstvou šťávu. Nají se potom doma, když já už na jídlo vůbec nemám chuť ani pomyšlení. Místo něj si dám dlouhou sprchu a nechám do odpadu pomalu odtékat vůni sprchového gelu a Martinovy dotyky spolu s bolestivou představou toho, jak s Karolínou právě sedí u dokonale prostřeného stolu, protože v mých představách manželky dokonale prostírají. Sedí tam, dívají se na sebe, podej mi solničku, drahá, dobrou chuť, drahý, a povídají si o tom, jaký měli den. Co v práci, co na tenise?

Martin pak řekne něco vtipného, třeba že Patrik hrál ten tenis zas tak blbě, že se neudržel a šel zkontrolovat, jestli má vůbec vypletenou raketu. A Karolína se tomu zasměje, jako jsem se tomu zasmála já, přece by si ho nevzala, kdyby neměla stejný smysl pro humor. Netuším, jak Karolína vypadá, protože jsem ji s Martinem nikdy nepotkala, a na to, aby mi Martin ukazoval jejich svatební nebo rodinné fotografie, není v tomhle milostném trojúhelníku zrovna ta správná atmosféra, ale myslím, že má dlouhé vlasy a milý úsměv, asi.

Usilovně se snažím představu její tváře odehnat, rychle ji spláchnout silnějším proudem vody z hlavy někam pryč, dolů, do neznáma. Martin přece tvrdí, že s Karolínou téměř nemluví, že se v tom velkém domě vysloveně míjejí, ale to je tak špatná náplast

na ránu, že se pod tou vodou okamžitě odlepí a krev z ní dál teče, akorát je tou lží v horké vodě trochu naředěná. Bosá odskáču z koupelny do ložnice, odkud se ozývá můj mobil, ani se neutírám, tak moc chci Martina slyšet, na podlaze za mnou zůstávají mokré stopy a zklamání. Máma!

„Jauvajs!“

„Haló, Beky, něco se stalo?“

„Řízla jsem se do stehna,“ zasyčím bolestí a prohlížím si čerstvý šrám na noze. Pitomej malej byt a pitomý rohy.

„Schválně?“ zeptá se máma nelogicky.

„Proč bych to dělala schválně?“ divím se já.

„No jo, to je fakt, přijedeš na víkend?“

„Tenhle ne.“

„A ten příští?“

„Ještě nevím,“ zalžu, protože vím, že nepřijedu. Přijet by totiž znamenalo vzdát se soboty s Martinem a to já nechci, to neudělám.

„Už jsi tady nebyla měsíc,“ vyčte mi máma a zní to smutně, takže jí slíbím, že teda přijedu, ale jen proto, abych jí teď udělala radost, to, že nepřijedu, to pořád platí.

„V televizi dneska nic pořádnýho nedávaj,“ říká. „Nějaká střílečka na Primě a Nova mi zrní, nechápu proč, když doteď nikdy nezrnila. Modlíš se před spaním?“

„Ale jo, modlím.“

„Neříkej to tímhle tónem,“ napomene mě. „Bůh tě slyší.“

„To určitě.“

„Ty o něm snad pochybuješ?“

„Já se o něm především vůbec nechci bavit.“

„Zas ten tón, Rebeko!“

„Mami, nech mě, není mi dobře,“ řeknu, aby mi dala pokoj.

„Není ti dobře, protože málo mluvíš s Bohem.“

„Aha.“

„Mám pro tebe kluka,“ změní konečně téma, protože kromě Boha mi potřebuje pravidelně dohazovat i syny svých kamarádek.

„Proč?“

„Protože žádného nemáš.“

Mám, ale těžko ti o něm můžu říct, Bůh by mi to neodpustil a ty taky ne.

„Jmenuje se Květa, tedy Květoslav, je mu...“

„Mami!“ přeruším ji.

„Ano?“

„Pa.“

Sedím, dívám se na mobil a pak vytočím Martinovo číslo, i když takhle večer mu volat nesmím, to je taky pravidlo, další z těch mnoha. Zvoní to jen vteřinu a pak to Martin típne. Naštvaně volám znovu, znovu to típne, a když zavolám potřetí, tak už je jeho telefon vypnutý. Vidím Karolínu v noční košili, má nohy položené v klíně nedostupného účastníka, který jí masíruje chodidla, koukají spolu na tu střílečku na Primě a já zatím píšu esemesku s tím, že je KONEC. Šest vykřičníků k tomu, aby bylo jasno, že to myslím vážně, pak si vypnu vyzvánění a schovám mobil pod polštář. Ráno doufám, že tam najdu noční nepřijaté hovory anebo prosebné esemesky, ale jsou

tam jen posmrkané papírové kapesníky a jinak nic, jako v celém mém vztahu s Martinem, co vztah jenom připomíná. Přesto když na mě příští den zatroubí, ohlédnu se a nastoupím k němu do auta tak přirozeně, jako bych včerejší rozhodnutí vůbec neudělala. Jako bych musela vstupovat do stejné vody pořád znovu a znovu, brouzdám se v ní v kozačkách na vysokých podpatcích a v minišatech, pod které Martinovi okamžitě zajede ruka.

Bože, odpusť.

Jdeme spolu do kina, protože tam nás v tuhle hodinu při troše štěstí nikdo neuvidí, tedy rozhodně ne Karolína, neboť ta je na nějakém speciálním kurzu.

„Čeho?“ zajímám se, i když bych o Karolíně měla vědět co nejmíň. Baví mě poslouchat, jak je příšerná, a nevěřícně u toho kroutit hlavou, baví mě být jiná, aby mě měl Martin radši.

„Jógy asi, nebo tak něco.“

„Aha,“ řeknu. „Ta už kvůli tomu otěhotnění zkouší kdeco, vid?“

Martin se na okamžik zarazí, jako by mi chtěl něco říct, ale potom jenom kývne, usměje se tak nějak v křeči a neřekne nic. Na eskalátorech mě vezme za ruku, v očích druhých jistě vypadáme jako zamilovaný pár, ale jen na chvíli, nahoře Martin moji ruku zas pustí, protože někde vzadu u plakátů s novinkama zahlédne známou postavu. Dokonce mě od sebe odstrčí, sice jen jemně, ale odstrčení to je, to si těžko můžu namlouvat, že není.

„Dělej, že se neznáme,“ zasyčí a běží v ústrety tomu

chlapovi, co s ním v pátek večer hrává tenis, aspoň si teda myslím, že to musí být on, protože Martin na něj už zdálky volá Patriku. Dokonce to jeho jméno několikrát hlasitě zopakuje, snad aby si Patrik nemyslel, že chce být Martin takhle navečer sám v blízkosti kina nedejbože nenápadný. Odcházím raději na opačnou stranu, pryč od kinosálů. Mohla bych sjet po eskalátorech dolů, ztratit se Martinovi, nenechat si to líbit, prostě zmizet z obchodního centra, ale neudělám to. Chci, aby mě dohnal, aby se mi omluvil, aby mě znovu vzal za ruku, aby ten příběh dneska skončil jinak než mojí potupou. V kabelce mi vyzvání mobil s jeho jménem na displeji, ale já ho nezvednu, hezky si to vyžer, blbečku.

„Prosím tě, co děláš tady?“ vydechne, když mě konečně najde u dětského centra. Odstoupím stranou, abych pustila jednu zmoženou matku s kočárkem dovnitř, stejně mi najede na nohu, přestože by nemusela, místa má, myslím, dost.

„Omlouvám se,“ hlesne a zní to, jako by to dneska vyslovila už posté, jen se usměju, nic se neděje, nemám tady co dělat, v tom prostoru vyhrazeném pro mateřskou lásku, kterou ta milenecká akorát ničí, i když Karolína žádné dítě nemá a nikdy mít nejspíš nebude.

Teprve teď se konečně podívám na Martina. „Kdo jste?“

„Co blbneš?“ diví se on, a pak mu to dojde. „Jo tak, děláš, že mě neznáš, vid'. Promiň, já jsem to tak přece nemyslel, už toho můžeš nechat. Já jsem se jen leknul, že je tady Patrik se svojí ženou, ona by to určitě řekla

Karolíně, ženský si tyhle věci vždycky vyslepičeje. No nic, můžem bejt v klidu, Patrik je tady s kámošem, jdou spolu na nějaký drama. Já to pořád říkám, že je tak trochu teplej.“

„To myslíš vážně?“

„No jo, sice se oženil a má dítě, ale stejně...“

„To myslíš vážně, že už toho můžu nechat?“ skočím mu našťvaně do řeči. „Že už se jako zase můžem znát? Že zavelíš a já budu předstírat opak?“

Martin se nervózně rozhlédne. „Prosím tě, nekřič, nešlo to jinak. Patrik by mě poznal a zbytečně by vyzvídal, na, něco jsem ti koupil.“

Vezmu si od něj papírovou tašku a podívám se dovnitř, je v ní krabička. „Co to je?“

„Parfém.“

„Proč?“

„Protože tě mám rád, ty trdlo.“

Tupě zírám do lednice a rozhoduju se, co si dám k obědu, bílý jogurt nebo vajíčka anebo obojí, chleba nemám a ta růžová krabička pořád leží na konferenčním stole, už jsem ji sice otevřela, ale jen abych si přečetla návod, jako bych k tomu vůbec nějaký návod potřebovala, stejně už jsem si skoro jistá. Nakonec v kredenci ještě najdu čokoládové müsli, sice je prošlé, ale chutná dobře, tak si ho dám do misky s tím jogurtem, je to spíš klasická snídaně než oběd, ale v tuhle chvíli je mi to úplně jedno. Představuju si, co zrovna obědvá Martin s Karolínou, protože to si v neděli představu-

ju vždycky, přes týden je to lepší, to jsou oba v práci a v sobotu je Martin aspoň na chvíli se mnou, ale neděle, ty jsou za trest. Obvykle jdu nakupovat a strašně utrácím, a pak taky běhat a strašně moc toho uběhnu, jenže dneska to nejde, bojím se, že bych se měla začít víc šetřit, a běhat, to teď nemůžu určitě, není mi dobře. Všechno se se mnou houpe a obrovské vlny se tříští o bok lodi, na které stojím těsně vedle Karolíny. Ona o mně určitě ví, i když netuší, jak se jmenuju, a já vím, že Martin nelže jenom Karolíně, že lže i mně, protože lidi, co lžou, už nerozlišují komu.

Zvláště to tlačí na prsou a obsah mého žaludku znovu stoupá vzhůru až ke krku, sáhnu si na zlatý řetízek se zlatým plíškem, to jediné, co mi po tátovi zbylo, kromě nosu a všech špatných vlastností, mám je určitě po něm, to mi máma v hádkách nikdy nezapomene připomenout, jenže nic jiného mi o tátovi prozradit nechce. Kde je? Jak se má? A jak se vlastně jmenuje? Ptám se jí pořád dokola a ona mi pořád odpovídá stejně – nechceš něco k jídlu?

Prý si vybírám starší muže, protože v nich svého tátu podvědomě hledám, že si tím něco kompenzuju, že mi něco chybí, ale to je tak jednoduché, omluvit vztah se ženatým mužem zrovna tímhle, tou ztrátou, co si v sobě nesu od dětství, nedostatkem vzorů, lásky a bůhví čeho všeho. Možná chci být s Martinem jen proto, že je to jednodušší. Vztah bez zodpovědnosti, bez špinavých trenýrek a oholených vousů všude na umyvadle, nemusím koukat na *Top Gear* nebo poslouchat něčí chrápání, mám jenom to hezčí, mám polibky v kině, výlet za město místo pracovního

obědu a něhu bez hádek, ale jenom někdy a jenom na chvíli. Vlastně to není moje, je to půjčené a já to musím vrátit, jinak je to krádež, takhle to cítím často, ale pak, když se potřebuju zas cítit o něco líp, tak si říkám, že si má Karolína Martina prostě víc hlídat, já přece nemůžu za to, že mu pořád tolik věří, že jí vůbec není divné, proč ty plavky nesmrdí chlorem, když z bazénu smrdí chlorem vždycky.

Zhluboka a pomalu dýchám a snažím se myslet už jenom na příjemné věci. Na výhled z letadla těsně před přistáním, na to, jak je dole všechno maličké, pole, přehrady, stromy, domy a lidi, co ani nejsou vidět, to mě zvláštním způsobem uklidňuje, na masáž chodidel, na první sníh a pak na první teplý den, když si konečně můžu znovu sednout do trávy, na ostré slunce opřené do hladiny rybníka, na sezonní výprodeje, na horký čaj v posteli s rozečtenou knížkou, na teplé ponožky, na vánoční stromek a půlnoční mši, přestože nejsem věřící, ta mše mě pokaždé dojme, a taky na vůni pečeného kuřete v neděli, protože ta mše a to kuře, to je dětství, ale na děti já teď vůbec myslet nechci.

Co odpovím, až se mě zeptá, jak se jmenuje táta, kde je a jak se vlastně má? Nechceš něco k jídlu? Mám jogurt s čokoládovým müsli anebo ti můžu udělat vajíčka, na měkko, na tvrdo, na hniličku, jen si řekni. Uvědomím si, že mluvím nahlas, a radši rychle zapnu televizi, aby přehlušila tok těch divných myšlenek. Kdyby bylo jen po mém, žádnou televizi doma nemám, ale Martin mi ji sem nechal přivézt, říkal, že mi chtěl udělat radost, ale já myslím, že mi ji koupil hlavně proto, abych večery trávila doma. Hrozně žárlí.

„Dneska dávaj Bonda, budeš se dívat?“

„To víš, že jo.“

A pak mi večer tajně volá ze záchodu, aby mi oznámil, že mu to Karolína přepla, že se zas zbytečně pohádali – barák jak kráva, ale televize jen jedna, v ložnici mu ji Karolína prostě nepovolí, do ložnice se chodí spát (a milovat, doplním si v duchu) – a vůbec, koho tohle zajímá? Ani se s ním neloučím, prostě to típnu a vrátím se zpátky do baru plného kouře, hlasité hudby a ztracených duší, té mojí každopádně. Saša na mě udělá oči, objedná mi panáka a pak spolu tančíme celou noc, je to takové nucené veselí, hlavně nemyslet na Martina, a pak si dopoledne voláme, mluvíme o tom, co si ze včerejška pamatujeme, a já se hlasitě směju, abych nemusela brečet, protože je mi to všechno tak nějak líto, ale já jsem v kocovině vždycky takhle lítostivá.

„Kolik jsem toho vlastně vypila?“

„Lezla jsi na stůl.“

„Ach jo, fakt?“

„Mám fotku,“ ujistí mě Saša.

„Musíš pořád všechno fotit?“

„Všchno ne, ale když tancuješ na stole a potom si sundáš...“

„Ticho!“ zarazím ji, protože tohle já nechci slyšet, to je ostuda!

Saša se na druhém konci linky rozesměje. „Prosím tě, dělám si srandu.“

„Blbko.“

„A co ten barman?“ ptá se.

„Co s ním?“

„No, celej večer tě balil a byl hezkej, ne?“

„Nevím,“ řeknu. „Já miluju Martina.“

„Ježiš, to už je trapný,“ shrne to Saša docela obstojně a pak se omluví, musí jít s Kryštofem někam na hřiště, ať se trochu vyblbne, Lukáš je prý v práci a máma taky, když s ním nepůjde, bude Kryštof znuděnej a na pěst. V některých chvílích, třeba jako je tahle, jí závidím, že Kryštofa má, že nikdy není sama, ale pak mi zavolá Martin, aby mi šeptem oznámil, že mi přiveze polívku, a to už jí ho nezávidím vůbec, to bych teď bez něj nemohla jít ven.

„Mám jenom hodinu,“ upozorní mě Martin, když nastoupím k němu do auta. Oblékla jsem si úzké džíny, co má na mě rád, jsem namalovaná i učesaná, dokonce ani ta hlava už mě nebolí, když za mnou přijel, když můžeme být chvíli spolu, tak je hned všechno v pohodě.

„To nevadí,“ usměju se, lepší hodina než vůbec nic. Jedeme spolu na výlet, nejdřív na benzinku pro kolu a pro magnum a potom na parkoviště, kde si ty nanuky společně slížeme ve vytopeném autě, povídáme si a smějeme se a já ho potom Martinovi vykouřím, to zní tak strašně, když se to řekne takhle na rovinu a bez obalu, ve skutečnosti to přitom byla docela romantická chvíle, sami na tom opuštěném plácku za městem, jen my dva, dešťové kapky na zadýchaných oknech a na malý okamžik žádné ale.

„Nezapomeň si tady tu polívku,“ připomene mi Martin, když zas vystupuju u sebe před domem,

a podává mi kastrol, ve kterém ten vývar je, kuřecí, prý hodně silný, výborný na kocovinu.

„Karolína už ti zas vaří maso?“ divím se, protože ho celý rok nevařila vůbec.

„Jo, už jo.“

„A není to blbý?“

„Že vaří maso?“

„Že tu polívku budu jíst já.“

„Myslím, že některé věci z dneška by jí vadily rozhodně víc než tohle,“ řekne Martin a dost pitomě se tomu zasměje.

„To je fakt,“ řeknu já a nesměju se tomu vůbec. Doma tu polívku postavím na kuchyňskou linku, dívám se na ni, to je přece tak hloupé, myslím si, nejlíp udělám, když to všechno vyleju do dřezu, jenže ta polívka vážně tak skvěle voní, nakonec ji sním, protože nic jiného v lednici nemám, ale cítím se hrozně.

Umyju po sobě špinavou misku, otevřu tu zatracenou krabičku a odejdu na záchod, pak se zase vrátím a na kuchyňské minutce nastavím tři minuty. Nervózně chodím od okna k lince, jsou to přesně čtyři kroky tam a čtyři zpět, a bezmyšlenkovitě si přitom cpu do pusy bonbony, které mi tady včera nechal Martin spolu se zalepenou bílou obálkou. Narozeniny mám sice až v úterý, jenže v úterý se určitě neuvidíme, to má totiž narozeniny i Karolína – já vím, pitomá náhoda – a to se rozumí samo sebou, že Martin půjde

na večeri s ní, a ne se mnou. Zastavím se u knihovny a natáhnu se pro tu obálku. Je v ní dárkový poukaz od cestovní agentury KVAK. Nerozumím tomu, proč mi Martin koupil zájezd u cestovky s tak divným jménem, a už vůbec nechápu, co mi tím chce vlastně naznačit, mám odjet sama, nebo pojedeme spolu?

Minutka zacinká. Tak teď. Teď to přijde. Přemýšlím, jak to řeknu Martinovi, přestože ještě nic nevím, a přemýšlím, co všechno se změní, i když se ještě nic neděje. Co když věci zůstanou, jak byly? A chci vůbec, aby tak zůstaly? Není dítě konečně šance, jak být s ním? Není to konečně rozumný důvod, proč by měl Martin opustit Karolínu?

Vrátím obálku zpátky na polici a pomalu se odplížím za roh do koupelny, opravdu mám pocit, že se plížím, jako by na mě mělo něco bafnout nebo tak, otevřu dveře, podívám se na vanu – těžko se nepodívat, když je přímo proti dveřím – a vzpomenu si na jeden nedávný večer s Martinem. Zapálila jsem svíčky, takové kliše, jenže ve třicetimetrovém bytě (ve skutečnosti je to jen 27 metrů čtverečních) nejsou možnosti nekonečné a ta vana je sice malá, ale jde to, když je Martin dole, pokrčí nohy a obě je zvedne, tak aby měl lýtka a paty položené na obou jejích okrajích. Já k němu musím být otočená zády, jinak to nejde, zkoušeli jsme vážně všechno a strašně jsme se přitom smáli, na bílých kachličkách se svíjely naše nahé stíny, ale pak si Martin spálil loket a oznámil mi, že na tyhle blbosti už je starej. To byla taková škoda, že to řekl, že mi tu veselou vzpomínku zkazil, zatřesu hlavou, abych ji z ní dostala pryč, teď

přece nejde o sex. Teď jde o víc, o hodně, o všechno. Teď, když pod vyleštěným zrcadlem leží úzký papírek, který odměří moji budoucnost tak jednoduše, počtem zobrazených čárek.

Dívám se na sebe úplně zblízka, ze vzdálenosti pouhých několika centimetrů, a říkám si, že bych si měla vytrhat obočí a možná rovnou zajít na kosmetiku. Jak se asi budu tvářit, až zjistím, jak na tom jsem a jestli už nejsme dva? Opatrně zvednu ten papírek, zadívám se na něj, pak znovu na sebe, znovu na něj o něco pozorněji, znovu na sebe a usměju se, je to nervózní úsměv, ale úsměv to je.

Najednou mě to táhne někam pryč, nemůžu tady přece jen tak sedět a dívat se na televizi nebo si číst. Co mám udělat se zbytkem neděle, a co mám vlastně udělat se zbytkem života? Mám zavolat Martynovi? Teď už přece doopravdy hoří, jenže říkat mu takhle důležitou informaci po telefonu, když on zas bude schovanej na záchodě a při odpovědi dokonce spláchne, aby měl jistotu, že ho Karolína neuslyší, to se mi prostě nechce, chtěla bych vidět, jak se bude tvářit, chtěla bych se mu dívat přímo do očí, takže se obleču, zamknu za sebou dveře a vyjdu ven na ulici. Nasadím si na hlavu čepici a chvíli se jen nerozhodně rozhlížím, na protějším kopci sáňkujou děti, psi čurají do sněhu, tamhle někdo parkuje auto a tamhle někdo jiný vleče nákup ze supermarketu, všechno je jako vždycky, jako by se nechumelilo, a přitom chumelí strašně a nic jako dřív už není.

Toulám se zasněženým městem, mráz mě štípe do tváří a rukavice nemám. Na tramvajové zastávce na

mě jedním okem zírá opuštěný sněhulák, pak přijede dvacítko, vyskočí z ní kluk s batohem na zádech a ukopne mu hlavu. Mám chuť ji pohladit, tu kouli, co se válí vedle zbytku těla, ale nechám ji tam ležet, stejně zítra roztaje, hlásí oteplení. Naskočím do další tramvaje, pak jdu na autobus, pak hrozně dlouho pěšky přesně podle mapy v telefonu, až dorazím na místo, které je malou kapkou označené jako cíl. Připomíná mi to slzu, ale já přeci nechci brečet. Stojím u cizího plotu schovaná za řadou vzrostlých tují s bílými čepicemi a cítím se jak na hřbitově snů. Kdyby to byl můj dům, rostly by u něj keře, ale tohle můj dům není a ten muž, co právě otevřel branku, mi taky nepatří a ta žena, kterou on drží pevně za ruku, to nejsem já, to je ona. Má světlé vlasy těsně pod uši, velkou šálu a kabát, který už přes břicho vůbec nemůže dopnout. Pohled na ni mě překvapí víc než můj těhotenský test, proč jsi mi lhal tak moc, Martine?

Rychle zamrkám, abych se nerozbrečela, chci někam uskočit, propadnout se do země anebo prostě zmizet, ale není kam. Martin si mě všimne, těžko si mě nevšimnout, když stojíme přímo proti sobě, na tom rovném chodníku, co najednou vypadá jako rozcestí, v bodě, odkud nezbyvá než tiše pokračovat, každý jinam.

Sex podle kalendáře

Karolína

Stojím uprostřed nedávno zařízeného pokoje a ještě cítím barvu na stěnách, to je příjemné, je to vůně čistoty a nového začátku, co překryje staré fleky po komárech a díry po vrtačce, přesto zapálím svíčku s vůní vanilky, co mi Martin pravidelně vozí z IKEA. Když se prostor tou vůní naplní, tak je to ještě o kousek lepší, ten pocit „tak konečně“ je tady vyloženě zhmotněný, visí v oknech jak béžové závěsy na míru. Mám dokonce chuť celý interiér obejmout jako někoho, s kým se setkáte po hrozně dlouhé době, vystoupí z vlaku téměř po osmi letech čekání na spoj, teda abych byla přesná, tak po dvou tisících a sedmi stech třiceti dnech – už ani nevím, proč jsem je spočítala, snad jako omluvu, jako jednoduchý způsob, jak říct promiň sama sobě, jenže bez mojí zrady by nebyla ona, tak má mě to mrzet? Mám si to vyčítat, když se tak strašně těším? Dlaní jen zlehka přejeďu po bílé komodě vpravo ode dveří, očima přelétnu nástěnku připravenou na bezzubé úsměvy z fotek a narovnáím plyšového medvěda, co se mi zdá být tak trochu

nakřivo, i když není, všechno je, jak má být, všechno je perfektní, všechno je tak, jak jsem si kdysi představovala, že to jednou bude, všechno, až na to, že s Martinem nemůžu mít děti.

Otevřu dveře od koupelny a houknu na něj, že snídaně je na stole. Martin zavře vodu, vyleze ze sprchy, natáhne se pro ručník a mě přitom napadne, jestli má milenku. Nechápu, proč mě to napadlo zrovna teď, ale poslední dobou mě to napadá dost často. Sice mu řádnou vlasy, roste mu břicho a občas mu smrdí z pusy, i když si vyčistí zuby, ale nějaká ženská, které tohle připadá sexy, se bezpochyby najde. Někaká, které nebude vadit, že mu chybí pětka nahoře, nějaká, která se na něj nebude dívat optikou jedenácti let a bude se smát jeho vtipům tak, jako to já už nedokážu.

„Představ si, že skoro všichni ve firmě začali společně držet dietu,“ řekne Martin. Dívá se přitom na mě skrz zamlžené zrcadlo nad umyvadlem, stojím opřená o zárubeň dveří a pozorně si prohlížím jeho nahá záda, možná hledám nějaké škrábance jako důkaz jeho vášnivé nevěry anebo bůhvíco, ale nic na jeho zádech není, jen znamínka, co tam má odjakživa, a pár neutřených kapek vody.

„Takovou tu moderní, krabičkovou.“

„Hm.“

„Dokonce k tomu strhli už i tu tlustou Petru z recepce.“

„Hm.“

„Včera si přinesla ve vlastní krabičce hned dvojitou porci guláše,“ dořekne to Martin a čeká na moji reakci.

Dřív by mě to nejspíš rozesmálo, ale teď už nereaguju nijak. Akorát Martinovi řeknu, že jestli chce vyprat ty kalhoty od pyžama, co měl před chvílí na sobě, tak ať je zanese do pračky, že ji za chvíli zapnu. Martin jen něco zabručí a stočí pohled k věcem odhozeným u sprchy, ani je do té pračky nezanese, prostě mi celou hromadu cestou z koupelny podá, abych ji roztrídila, praní je moje práce. Já peru, ty sekáš zahradu, aspoň že o tyhle blbosti se nemusíme hádat. Dřívější nekonečné rozhovory u lahve vína se smrskly do stručných otázek a úsečných odpovědí, v horším případě úplně nulových. Natáhnu se přes stůl pro cukr, abych si osladila čaj, Martin nesladí, Martin mlčí. Ze zvyku stále společně snídáme i večeříme, ale už jsme si nejspíš všechno řekli.

„Tak dobrou chuť.“

„Dobrou.“

Poslouchám, jak Martin tiše srká kafe a žvýká loupák s máslem, a představa, že by mě podváděl, je skoro až neuvěřitelně zvláštní. My dva přece patříme k sobě, sice si lezem na nervy, ale Martin je pořád ten kluk, se kterým jsme si v malé kuchyňce na kolejkách vařili těstoviny s kečupem, sjížděli jsme spolu Berouнку, milovali se ve stanu, který nám ta strašná vichřice druhý den odnesla do vedlejšího kempu, obědvali jsme připravené svačiny na Petříně, protože na restaurace jsme neměli dost peněz, a stejně nám patřil celý svět, stačilo, když jsme se chytli za ruce a utíkali na tramvaj, co už dávno jezdí jinam. Martin je pořád ten kluk, co měl slzy v očích, když se mě na koleni ptal, jestli si ho vezmu, a já se smála, nešlo se

nesmát, když ho přitom na pláži posral racek. Mysleli jsme si tenkrát, že nám to přinese štěstí, a vážně jsme to štěstí měli, akorát se postupně a pomalu někam vytratilo, jako drobné, co nosíte různě po kapsách, a já nevím, jestli není pozdě na to, aby nás zas nějaký pták posral a celé to ještě zachránil, jestli jsme to už všechno dokonale neposrali sami.

„Pojď, uděláme si hezkej večer,“ navrhne Martin.

Zavrtím hlavou a sundám jeho ruku ze svého zadku. „Nemám ovulaci.“ Řeknu to tak automaticky, že se toho na okamžik sama leknu, ale pak to nechám být. Je důležité mít v sexu neustále nějaký systém, dodržovat všechna pravidla, určité časové rozestupy. Rychle mrknu na lednici. První plodný den bych měla mít až zítra, a to by spermie nemusely tak rychle dozrát. Proboha, mluvím o nich jako o švestkách na konci srpna, přitom jsem se zařekla, že se ze mě nikdy nestane ta umanutá ženská, co bude sex vnímat jen jako nástroj nezbytný k plození dětí, a pak najednou přišel den, kdy jsem bez výčitek přidělala magnetem svůj menstruační kalendář hned vedle nákupního seznamu, a už to nemůžu popřít, že umanutá jsem. Všichni kolem tvrdí, že prý mám ještě vydržet, já vydržím, ale vydrží to i Martin? Nedávno se postavil před lednici a otráveně se mě zeptal, jestli se bude dneska šukat anebo nakupovat hovězí zadní, a teď si mě k sobě přitáhne a políbí mě někam ze strany na krk, znovu se odtáhnu.

„Nemám ovulaci,“ zopakuju.

„To je dobře, protože já nemám kondom.“

„Připadáš si vtipnej?“

„Připadám si k ničemu.“

„Nech toho.“

„Ty toho nech.“

„Čeho?“

Martin mávne rukou a pak práskne dveřmi od pracovny, vím, čím bych si ho udobřila nejvíc, ale místo toho mu nasmažím rízky a udělám bramborový salát, protože ten má on hodně rád a já ho dělám jen na Vánoce, co dneska rozhodně nejsou. Martin všechno sní, poděkuje, zapne si v televizi tenis a já si jdu lehnout, protože mám pocit, že na mě něco leze, a strach, že ta pitomá chřipka sežere to moje vajíčko dřív, než k němu nějaká Martinova spermie doputuje, tedy za předpokladu, že k nějakému putování zítra vůbec dojde. V noci se mi zdá sen, že čekám dítě, ale ráno to není pravda. Nikdy. Občas, když Martin odejde do práce, dávám si polštář pod noční košili, prohlížím se před zrcadlem a pak s tou nealergenní výplní z dutých polyesterových vláken pochoduju po domě, dokonce takhle jednou otevřu pošťačce, tváří se zmateně.

„Jé, gratuluju.“

„Děkuju.“

„Už víte, co to bude?“

„Jo, nic.“

Naštvaně za ní zavřu dveře a dál trpělivě zkouším všechno. Každou babskou radu, jógu, akupunkturu, nohy nahoru, pořád znovu a znovu, dokola a do omr-

zení. Z roku se pro mě stalo dvanáct měsíců, zima má tři, jaro, léto a podzim jakbysmet, nejsem schopná uvažovat v časovém horizontu delším než čtyři týdny. Moje máma nakloní lítostivě hlavu o kousek na stranu pokaždé, když mě vidí, dokonce ani nejlepší kamarádky už nevyzvídají, co děti – tak už? – vlastně se s nimi úplně přestávám bavit, najednou není o čem. Neřeším kyčle, nechodím na hřiště, nestavím bábovky. Jsem v šabloně pro bezdětné ženy, které tak snadno přilnou ke svému kadeřníkovi. Ten můj se jmenuje Květoslav a místo fotek dětí s dýňovou kaší až za ušima mi na telefonu ukazuje chlapské zadky, to je v tuhle chvíli vítaná změna, přesto doufám, že ty příkrmy budu taky jednou mixovat a potom rozpatlávat po dětské tváři a fotit a ukazovat kdekomu. Prostě to nehodlám vzdát, přestože Martin už rezignoval. Spolknu tobolku Fertility a významně ukážu na další ovulační test ve skleničce s močí.

„Tak dneska můžem.“

„Nemám náladu,“ oznámí mi Martin unaveně.

„Jak jako nemáš?“

„Prostě nemám.“

„Neblázni,“ usměju se a jdu k němu blíž. Rovnou mu rozepnu kalhoty, žádnou předehru přece nepotřebuju, jenže Martin se odtáhne. Rychle si přetáhnu tričko přes hlavu a sundám si podprsenku, musím Martina svést, bazální teplotu mám v pořádku, k početí je teď nejvhodnější doba.

„Prosím tě, obleč se.“

„Co blbneš?“ divím se a snažím se neznít moc naštvane, pořád je ještě šance, že si to Martin rozmyslí.

„Říkal jsem ti, že nemám náladu, už mě to všechno sere, nejsem žádná mašina, kterou zapneš, když se ti to zrovna hodí.“

„Mně? Když se to hodí mně? Snad nám, ne?“

Martin zahuhlá něco, čemu nerozumím, a odejde do ložnice. Běžím za ním polonahá, dožaduju se okamžitého vysvětlení a svého práva na styk v termínu. Dej sem svoje sperma, sakra.

„Vždyť to dítě chceš stejně jako já,“ zakřičím, a pak počítám do desíti a zhluboka dýchám, rozčilování mi nepomůže, musím zůstat v klidu, celková pohoda je k početí mnohem důležitější než pití kontryhelu a zvednutá pánev, jenže jak toho mám dosáhnout, když Martin vůbec nespolupracuje? Přece to dítě chceme oba, přece jsme se domluvili, že ho budeme mít, že se o něj budeme pokoušet, přece to teď nebudeme vzdávat.

„Vždyť ty chceš taky dítě,“ zopakuju už normálním hlasem.

Martin přestane v šuplíku hledat ponožky nebo co to tam vlastně dělá, podívá se na mě zpříma a v očích má přitom zlost a taky dost smutno. Chci mu ještě něco říct, něco, co ho povzbudí nebo přesvědčí, ale když ho vidím, tak radši mlčím a on řekne něco, co nás dva rozdělí mnohem víc než sex podle kalendáře.

„Nechci.“

„Co?“ hlesnu a zatřesu přitom hlavou, to přece není možné, že by najednou nechtěl, že by mě v tom všem nechal. Sama neotěhotním, ani když budu ovulovat třicetkrát do měsíce.

„Slyšelas dobře,“ odsekne Martin studeně a z šuplíku vytáhne plavky do bazénu. „Ne-chci-dí-tě.“

„Ale proč?“

„Protože posledních pět let neřešíme nic jiného... už teď mi to dítě leze na nervy, a to přitom ještě žádné nemáme.“

„Jednou ho budeme mít,“ hlesnu a strhnu z postele vlněný přehoz, do kterého se zabalím, abych tady teď postávala nahá, to jaksi ztratilo význam.

„Chováš se jako šílená, Karolínó. Dochází ti vůbec, že žádné dítě mít nejspíš nemůžem?“

Podívám se na něj našťavaně, to nemusel, říkat něco, co není pravda, tak bezohledně mi šlapat na sny, na moji naději, na moje všechno.

„Ještě ses ani nenechal vyšetřit, existují různé možnosti léčby, taky umělé oplodnění, a kdyby to nešlo, tak...“

„Tak co?“

„Adopce.“

„Jsem snad, do prdele, Angelina Jolie?“

„Jseš vůl.“

Natáhnu si legíny a přes dlouhé triko dlouhý vlněný svetr, věci, které nosím celou zimu, dole v obýváku se loučím s Martinem, říkám mu, že zajedu ještě do města, nakoupit pár zbývajících drobností a tak.

„Prosím tě, dyť ty to shromažďuješ jak charita pro klokánky,“ pronese Martin ironicky. Je vůbec možné, že mi tenhle jeho tón dřív připadal tak sexy? Teď už mě jenom rozčiluje.

„Třeba povlečení ještě nemám vůbec,“ namítnu.

„Aha, povlečení.“

„Máš něco proti?“

„Ne, vůbec, pojedu s tebou,“ rozhodne se Martin, vypne televizi a jde se do ložnice převléct, přes týden nosí košile a svetry do věčka, ale o víkendu vždycky mikiny, mám ho takhle radši. Venku před domem mě chytne za ruku, poslední dobou to dělá často, a pak mě za ni pevně drží, co na tom, že jen kvůli tomu, abych neupadla. Je náledí a je příjemné vědět, že po všech těch letech, kdy z našeho manželství opadlo všechno to hezké jak listí ze stromu na podzim, zůstal aspoň obyčejný strach o toho druhého. Neohrabaně nasednu do Martinova vozu, on nastartuje, odpíchne se od chodníku a upozorní mě, ať se neleknu, že koupil houpacího koně. Ze zadních sedadel na mě to zvíře upřeně zírá, jako by čekalo na to, že teď konečně řeknu Martinovi pravdu. Ve velkých očích má lítost, ale možná se v nich jen odráží ta moje.

„Martine?“

„No?“

„Budem si asi muset vyměnit auta, do brouka už se s kočárkem a se sedačkou rozhodně nevejdu,“ řeknu po chvíli, protože pravdu mu říct nemůžu, když to udělám, zůstanu na všechno sama, a já na to všechno sama zůstat nechci. To není láska, to je závislost, zvyk a obavy, anebo ne, je to i láska, pokřivená, přidušená a divná, ale pořád je.

„Ty vole, červeněj brouk, to byl vždycky můj sen,“ prskne Martin a já už to dál radši nekomentuju, akorát bychom se v tomhle stísněném prostoru pohádali.

Sleduju jeho ruce na volantu, dřív mi brával obličej do dlaní a líbal mě na čelo, to už je pryč, koho teď jimi hladí?

„Nezajdeme do kina?“ navrhu mu na eskalátorech. V kině už jsme spolu nebyli opravdu dlouho a s dítětem už se do něj nedostaneme vůbec, tak proč ne teď? Protože Martin tyhle multipíčkoviny – tak to nazývá – nesnáší, to přece dobře vím, tak co ho s tím vůbec otravuju? Říkala jsem, že potřebuju povlečení, takže jdeme rovnou do obchodu s ložním prádlem. Martin stojí těsně u vchodu a tváří se, že se ho to netýká, zatímco mně prodavačka vnucuje povlečení s potiskem krtečka, prý je to teď hodně populární. Populární?

Když se řekne krtek, je mi znovu sedm a můj děda, tenkrát ještě v plné síle, stojí u hromady navršené hlíny a čeká, až ten hajzl – tak mu děda říkal – vystrčí hlavu, a ten hajzl ji dřív nebo pozděj fakt vystrčí, a pak už tam jenom leží a já večer rodičům vyprávím, jak byl hnusnej, a oni se na dědu zlobí, to přece nejde, aby přede mnou zabíjel zvířata.

Zavrtím hlavou, ne, krtka nechci.

„A co pejsky, kočičky, supermana, barbie?“

„Nemáte obyčejné kytky?“

„Kytky?“

„Třeba bílé růže by se mi líbily.“ Bílé růže mám nejradši, bílou růži mi dokonce přinesl Martin na naše první rande, jako by věděl, co se mi líbí, přitom to tenkrát ještě vědět nemohl.

„Kytky v dětském oddělení nemáme,“ řekne prodavačka otráveně a my jdeme jinam. Martin je pořád

o pár kroků za mnou, a já se po něm otáčím, jen abych se ujistila, jestli za mnou pořád jde, ale možná by mi to vlastně bylo úplně jedno, kdyby už nešel. Vítr mi foukne do dlouhých vlasů a do očí zasvítí slunce, takže je přivřu, ale i skrz ten malý prostor mezi víčky vidím, jak tam stojí. To místo uprostřed Karlova mostu jsme si vybrali, protože každý z nás tenkrát bydlel na opačné straně Vltavy. Začali jsme náš vztah tímhle milým kompromisem a ani nás nenapadlo, kolik dalších budeme muset v manželství udělat, aby fungovalo aspoň jakžtakž. Martin měl tričko s dírou na rameni a džíny ustrížené někde těsně nad koleny, na nohách žabky a pořád vyprávěl vtipy a zešířila se usmíval. Teď už se kvůli té pětce vpravo nahore tolik nesměje, ale možná to není kvůli ní, možná je to kvůli mně, že už se směje jen tak napůl a kytky už mi nenosí vůbec, když nepočítám tu umělou gladiolu z IKEA, co ležela v tašce mezi svíčkami jak mrtvá láska, měla jsem chuť ji obřadně zapálit, ať všechny jeho zbývající city ke mně klidně shoří, ale nakonec ji mám už rok v jídelně ve váze, hodí se k šedým závěsům v okně.

„Na co myslíš?“ zeptá se Martin, který celou dobu volá někomu, kdo mu to zjevně nebere, a píše esemesky, na které zjevně nedostává žádnou odpověď. Vypadá zmateně, nejistě a smutně, na okamžik mám dokonce chuť ho obejmout, ale naštěstí to rychle pomine, přece ho nebudu objímat jen proto, že ho nejspíš opustila milenka.

„Na nic,“ zalžu. „Jen si tady někde potřebuju odskočit na záchod.“

„Zase?“

„Jo, zase.“

Zajdu si do spíže pro bílý plastový kelímek a pak se do něj na záchodě vyčurám. Dvě hodiny jsem skoro nepila, aby moje moč nebyla příliš naředěná a nezkreslilo to výši luteinizačního hormonu. Ranní bazální teplota byla v pořádku, na ovulačním testu jsou dvě čárky, podle všech propočtů a grafu by měla ovulace proběhnout během následujících čtyřia dvaceti hodin, jenže Martin se ještě nevrátil z práce, a i kdyby, stejně se mu nebude chtít. Naposled jsme spolu spali před třemi měsíci, a to jen proto, že se Martin opil na rodinné oslavě. Moje sestra Renata slavila čtyřicátiny a blahosklonně si na nás udělala ve svém nabitém kalendáři trochu času. Rychle sfoukla svíčky, poděkovala za dárky, co ani nerozbalila, a pak odletěla na pracovní schůzku do Madridu. Martin se pohádal s mojí matkou, otcem i švagrem, a když jsme se vrátili domů, neurvale se mě zmocnil, nejspíš aby mě za moje příbuzenstvo náležitě ztrestal, ovulaci jsem samozřejmě neměla.

Než přijde domů, orestuju v hrnci na másle pórek, nakrájím zeleninu, povařím, rozmixuju, přidám trochu smetany, koření, už ani nevím, kdy jsem přestala vařit maso a proč. Možná jsem prostě potřebovala ten věčný manželský stereotyp něčím narušit, procvaknout další stejnou stránku děrovačkou, vzbudit Martinovu pozornost anebo ho jenom jednoduše

nasrat. Stejně za to všechno může on, když moje gynekologická vyšetření vždycky dopadla na výbornou, ale to mu nikdy nahlas neřeknu, to jen tak pro sebe, jen tiše.

„Ahoj,“ ozve se z chodby, ale do kuchyně Martin nedorazí, jdu tedy za ním a vidím, že si bere z komory tenisovou raketu. „Zajdu si ještě pinknout,“ řekne s takovou lehkostí, jako by to snad byla pravda.

„Dneska přece není pátek.“

„No a?“

„No nic, já jen, že ve čtvrtek na tenis nikdy nechodíš.“

Martin se na mě v chodbě otočí, v jedné ruce má raketu a ve druhé zásoby tenisových míčků, na podobné výslechy ode mě není zvyklý. „Patrik v pátek nemůže, tak jsme to přehodili,“ řekne se zaváháním, které je úplně nepatrné, ale je tam.

„Patrik?“ zopakuju a do hlasu se mi přitom vkrade ironie. Vždyť já přece vím, že nebude s Patrikem, a ví to i Patrik, co Martina už bůhvíjak dlouho kryje.

„Jo, Patrik, čtyřicet let, sympaťák, žena Johana, dcera Laura a dva psi s přibližnými jmény, neumí hrát tenis a jezdí volvem, co to do tebe vjelo?“

„Nic.“

Dívám se za Martinem, jak odchází, a snažím se nemyslet na to, co bude místo tenisu dělat a s kým, nechci si kvůli zbytečnému stresu ovulaci zablokovat, cítím bolest v podbřišku a hlen mám přesně tak hustý, jak má být, ble. Nikdy dřív by mě nenapadlo, že i tak nechutné věci, jako je hlen, budu jednou sledovat, no ale sleduju je, sleduju všechno.

„Nechceš si promluvit?“ zeptám se večer Martina. Už jsme oba v posteli, každý hezky na svojí polovině. Nikdy dřív mě nenapadlo, že ta polovina je vlastně zkratkou pro poloviční vinu, že za to všechno můžem oba, až teď. Přisunu se k němu o kousek blíž, do mezerky mezi matracemi, na kterou si nikdo z nás nedělá nárok, do prostoru pro kompromis, co je vždycky krokem blíž a zároveň i zpátky. Martin si čte něco, u čeho se občas rozesměje, a já si představuju, jak se ve mně právě teď uvolnilo jedno vajíčko, jedno jediné za celý měsíc, slyším, jak volá – haló, tady jsem – už blbnu.

„O čem?“

„O nás.“

„Zase?“

„Vždyť spolu vůbec nemluvíme,“ řeknu a zní to vyčítavě, vyčítavěji, než je nutné, protože já stejně vím, že slova nás dva nespasí, i kdybychom si všechno řekli tisíckrát, dítě mít nejspíš nebudem.

Martin se znovu rozesměje.

„Čemu se směješ?“ ptám se a on ukáže na stránku a kousek mi z ní přečte. Je to o nějakém číšníkovi, kávě a účtence, prej je celá knížka hrozně vtipná, půjčila mu ji... kolega z práce.

„Půjčila ti ji kolega z práce?“

„Nekaž večer,“ požádá mě Martin, aniž by si přestal číst. Vrátím se na svoji stranu postele a natáhnu se na noční stolek pro knihu o homeopatii – tu jsem ještě nevyzkoušela. Nechci se hádat, pořád je ještě naděje, že si to Martin rozmyslí. Do ticha zavrání můj mobil a na prostěradlo se na vteřinu promítne světlo z ovulační aplikace, oznamuje mi to, co já už dáv-

no vím, že dneska by to opravdu šlo, ale Martin je už zase otočený zády, aplikace znovu pípne – tak co bude? – asi nic, asi nic nebude.

Nakonec v jiném obchodě pořídím luxusní hedvábné povlečení, bílé s růžovým lemováním, stojí to nehorázné peníze, ale Martin si nestěžuje. Dokonce mě u pokladny jednou rukou obejmě kolem ramen a druhou něžně pohladí po břiše. Podívám se na něj a ten okamžik je hezký, ten si budu pamatovat dlouho. Zvláštní směsici lásky, pýchy a nervózního očekávání. Zaplatí to a ani nemrkne, možná mi chce udělat radost anebo se tím jednoduše vykupuje z nevěry. Možná je to prostě jen způsob, jak říct promiň za to, že jeho plavky nikdy nesmrdí chlorem, i když z bazénu smrdí chlorem vždycky. Proč k nim vlastně čuchám? Abych se ujistila, že mi lže, když stejně vím, že nemluví pravdu?

„Jak to, že tvoje plavky nikdy nesmrdí chlorem?“ zeptám se, když sjíždíme dolů do podzemních garáží. Jsme ve výtahu sami, stojíme přímo proti sobě, takže může Martin přede mnou jen těžko utéct pohledem. Vůbec nechápu, proč se na to ptám právě teď, když o těch plavkách vím už víc než dva roky, proč dneska? Bude mi líp, když zjistím, že nejsem jediná, kdo v našem vztahu podvádí a lže?

„Prosím?“

„Slyšels dobře. Pokaždé jsou mokré, ale nesmrdí nikdy.“

„Ty k nim čucháš? Proč?“ diví se docela upřímně.

„To přece není důležité, proč já k nim čuchám, ale proč nesmrdí tím zatraceným chlorem,“ řeknu a vylezu ven z výtahu jako první, jenže netuším, kde stojí naše auto, takže čekám, až Martin udá směr.

„Protože si je pokaždé přeperu,“ odpoví a zahne doleva, jdu za ním.

„To je vtip?“

„Ne.“

„Ty, který si nikdy nepřepereš nic? Když jsme spolu u moře, vždycky si plavky jen hodíš do batohu a ráno je zas vytáhneš, to myslíš vážně, že si je teď najednou přepíráš?“ Uvědomím si, že křičím a že se po nás ostatní otáčejí. Vypadám jak hysterická kráva, která řeší praní a přepírání, jako by šlo snad o život, přitom jde jen o jedno manželství, o jeden nefunkční vztah plný vzpomínek na to, jaké to kdysi bylo, a jistoty, že už to takové nikdy nebude.

„Uklidni se,“ doporučí mi Martin a natlačí mě do auta. Ten hezký okamžik z obchoďáku už je úplně v háji, už jsme to zase my, stejní jako vždycky. Martin si sedne za volant a třískne dveřmi. Mně vždycky tak strašně vynadá, když s nima třísknu, a přitom to dělá taky, ale těch věcí, které si vzájemně vyčítáme, je za všechny ty roky tolik, že je to jedno. Dívám se z okýnka a mlčím, Martin se soustředí na cestu.

„Nemohlo by se to dítě jmenovat jinak?“ zeptá se mě zničehonic na světelné křižovatce, zrovna mu na semaforu naskočila červená, takže prudce zabrzdil.

„Myslíš Rebeku?“

„Jo, Rebeku, musí se jmenovat Rebeka? Nechceš si to ještě rozmyslet? Ještě máme pár tejdnu čas.“

„Tobě se to jméno nelíbí?“

„Ale jo, líbí, já jen jestli jsi neuvažovala i nad jiným, třeba taková Linda mi přijde fajn.“

„Proboha, Linda, co je to za blbost?“

„Zapomeň na to,“ řekne Martin, počká, až naskočí zelená, a rozjede se.

Myslím na to, jestli už mám pro Rebeku opravdu všechno a jestli bych pro jistotu neměla pořídit do kočárku i zimní fusak, když je venku pořád tolik sněhu, jenže v březnu už většinou žádný není a v dubnu už nebude určitě, tak nebudou to jen zbytečně vyhozené peníze? „Zastav,“ vyhrknu, protože Martin právě projíždí kolem řeznictví. Říkám mu, že rychle skočím pro nějaké maso k obědu, už ho zase vařím, po tom, co se přihodilo po firemním večírku, už nemám důvod ho nevařit, na další stránce je i bez děrovačky tak obrovská díra, že do ní nejspíš spadnem všichni tři.

Nalíčím se, učešu a nakonec se obleču, pak si zavolám taxi, protože mám úzké šaty a boty na vysokých podpatcích, ve kterých se nedá řídit, a hlavně proto, že chci pít. Ne nějak příliš, ale trochu jo. Martin na mě od televize jenom mávne, firemních akcí, na kterých se já objevit musím, se on ze zásady nezúčastňuje. O mých kolezích z práce říká, že jsou to buď kretění, vypatlanci, anebo že jsou příšerně nudní. Někteří to u něj už dotáhli tak daleko, že jsou to nudní vypatlaní kretění, což mi Martin v našich hádkách nikdy nepomene připomenout, já mu na oplátku připomínám,

že jeho matka je hysterická kráva a jeho kamarád Patrik namistrovaný debil. Obvykle to s předmětem hádky nijak nesouvisí, ale v kvalitní rozepři je holt nutné pošlapat kdeco.

„Tak já jdu.“

„Tak čau.“

Kvůli dopravní zácpě dorazím pozdě, v restauraci už všichni sedí na místech, která si vybrali u nevkusných dřevěných stolů, a vesele mezi sebou šveholí o ničem. Na mě zbyla židle u stolu, kde nikdo nechtěl sedět, ve společnosti dvou účetních, se kterými se může dobře bavit maximálně jen další účetní, ale žádný takový už v naší firmě nepracuje, takže si tam musím sednout já.

„Dobrý večer.“

„Dobřej by byl, kdybysme nemuseli platit daně.“

Haha.

Objednám si vepřovou panenku se zeleninou, protože v upatlaném jídelním lístku nic lepšího nenajdu, a nechám si do sklenice dolít šampaňské – tak se v naší firmě říká Bohemce. Účetní se mě snaží zapojit do své konverzace, ale já jejich vtipům nerozumím, tak radši mlčím. Po předkrmu v podobě sýrového a uzeninového prkénka vstane šéf ze židle, cinkne vidličkou o skleničku, se zbytkem klobásy v puse nás všechny žoviálně přivítá a zahájí svůj obvyklý dlouhý proslov, ve kterém pochválí především prodejce za jejich neskonale obětavou práci – přesněji řečeno zlodějnu – pak si povolí kravatu a oznámí nám, že tenhle večírek máme za odměnu, tak ať se laskavě netváříme, že je za trest. Všichni se povinně zasmějou – nejvíc ti,

co je před chvílí pochválil, a stůl účetních, kde sedím já, protože v našem kroužku se podobné vtipy těší velké oblibě. Musím na chvíli ven na vzduch, ani se nikomu neomlouvám, v bouřlivém potlesku, co šéf sklidil, jen proto, že je šéf, by mě stejně nebylo slyšet. Chvíli postávám na ulici a přemýšlím, proč už jsem dávno nedala výpověď, proč v té příšerné společnosti dál zůstávám? Protože věřím, že půjdu na mateřskou. Už osm let! Protože proto. Vytáhnu z kabelky telefon a píšu Květě.

Přijď mě vysvobodit!

Rád by, ale nemůže, je na soukromé party s názvem upíří a sestřičky, takže jestli tam u mě zrovna někdo nepotřebuje píchnout injekci, vzbudil by zbytečné pohoršení.

Já potřebuju píchnout!

Květa mi pošle tři smajlíky, čtyři srdíčka, čerta, anděla, tanečnici, půllitr piva, zdvižený palec a fotku se svým ženatým milencem, kterého přede mnou, bůhvíproč, tají už skoro rok. Celý obličej má pomalovaný bílou křídou, vlasy ulíznuté z čela a v puse obrovské zuby. Strčím telefon zpátky do kabelky a vrátím se do restaurace, kde mezitím začal ředitel ekonomického oddělení vyjmenovávat všechny firemní úspěchy. Jeho nekonečným statistikám o prodeji terapeutických pomůcek, občas protnutým nějakým neotřelým přirovnáním typu „máme peněz jak želez“ nebo „nebojte se vlka nic“, už se nasmějou ani účetní, a to je co říct. Znuděně pozoruju dění u ostatních stolů, hodně jím a hodně piju, a pak si říkám, že už půjdu domů, to už je zábavnější koukat s Martinem na tenis, ale v tu chvíli